

LBRIS

We know
books

SIMONA
ANTONESCU

Alergiço și Primăria copiilor

Ilustrații de Sorana Vardianu

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2024

CUPRINS

CAPITOLUL 1.

UȘA MISTERIOASĂ.
UN DINOZAU VIU 5

CAPITOLUL 2.

FLUTURAȘII DE HÂRTIE..... 14

CAPITOLUL 3.

MASCA DE SPIDERMAN, DOUĂ
GHIOZDANE CU UNICORN ȘI
TOCILARA CLASEI..... 19

CAPITOLUL 4.

PETRECEREA DIN CLASA A II-A.
BUCĂTĂRIA URIAȘILOR..... 23

CAPITOLUL 5.

LA SPITAL. STILOUL FERMECAT
ȘI FLUTURAȘUL MAGIC..... 30

CAPITOLUL 6.

ALERGINO LA ȘCOALĂ. CE
ESTE UN SISTEM IMUNITAR? 35

CAPITOLUL 7.

PRIMĂRIA COPIILOR..... 49

CAPITOLUL

.1.

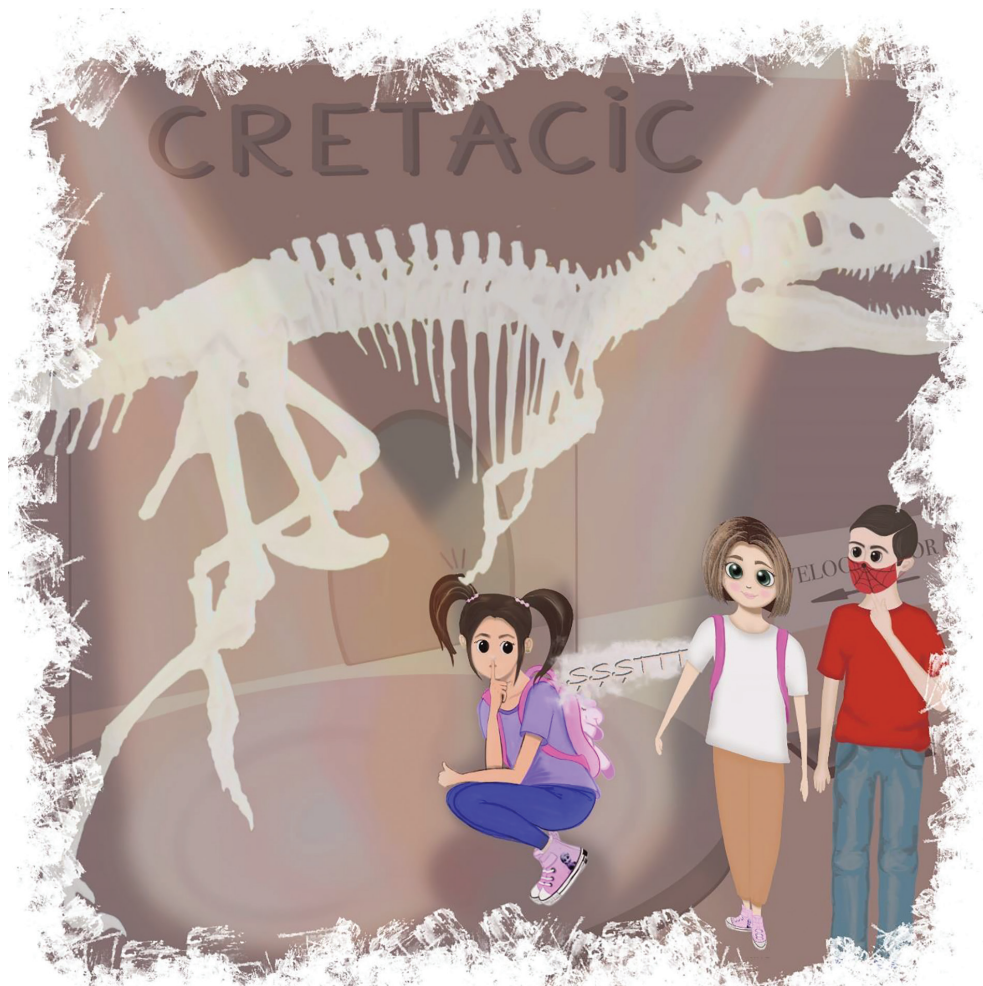
UȘA MISTERIOASĂ.
UN DINOZAUUR VIU

Toată clasa a IV-a se risipise prin încăperile și cotloanele Muzeului de Științe ale Naturii. Sălile înalte se umpluseră de șoapte curioase, iar scheletele dinozaurilor care se înălțau până la tavane aruncau umbre pe podele. Razele soarelui intrau pe ferestre, formând zăbrele de lumină. Era o zi obișnuită la muzeu. Nimic nu prevestea aventura teribilă care era pe cale să înceapă.

Dana, cu codițele ei întotdeauna ridicate cam prea sus pe cap și cu rucsăcelul cu unicorn în spate, s-a aplecat și a trecut pe sub scheletul unui dinozaur, în mersul piticului. Bubițele mărunte ca niște gămălii de ac de pe gât o mâncau, dar fetița s-a străduit să nu se gândească tocmai acum la asta. Una dintre codițe i s-a prins în gheara dinozaurului, fetița s-a simțit trasă de păr și a scos un sâsâit stăpânit, oprindu-se brusc.

— Șșșșttt! au făcut cei doi colegi de clasă care îi apărau evadarea.

Se așezaseră umăr la umăr, formând un mic zid pentru ca doamna învățătoare să nu vadă cum se strecoară Dana într-o zonă a muzeului în care copiii nu aveau voie.

— Șșșșttt! le-a răspuns Dana, iritată ca de fiecare dată când nu-și putea scărpinga bubițele.

Ce credeau? Că așa a vrut ea, să scoată sâsâitul acela? Nu vedeau că părul i se agățase în gheara scheletului? Trebuiseră ei să reconstruiască oasele astea așa, cu piciorul ridicat! Și-a dus ambele mâini la codiță, a strâns din dinți și a tras, eliberându-se, apoi și-a continuat drumul. Odată ajunsă în cel mai întunecos colț, chiar lângă perete, fetița a dispărut brusc.

Ca de fiecare dată, Ștefi a urmat-o imediat. Era colega ei de bancă, cea mai bună prietenă și, în plus, fetițele locuiau în același bloc, pe aceeași scară. Prin clasa a II-a încercaseră să

facă liste cu lucrurile

care le plac și care

nu le plac, căutând dovezi că într-adevăr prietenia lor este specială și pentru toată viața. „Prăjiturile cu nuci, cărțile cu mistere, Brawl Stars și bicicleta”, scrisese Ștefi la lucrurile care-i plăceau. „Tarta cu vișine, cărțile de aventuri, Brawl Stars și bicicleta”, scrisese Dana, apoi adăugase:

— Eu nu pot să mănânc nuci, mi se face rău de la ele.

Din ziua aceea rămăseseră nedespărțite. Ștefi, cu pletele tunse franțuzește imediat sub bărbie, timidă și tăcută, și Dana, privind întotdeauna pe ceilalți drept în ochi, gata de luptă chiar și atunci când nu avea cu cine, formau o pereche cunoscută în toată școala.

În fața scheletului dinozaurului, cu spatele la colțul întunecos unde dispăruseră fetițele și cu fața la sala plină de copii, mai rămăsese numai un băiat. Sub

bărbie își îndesase o mască de Spiderman, sub braț strângea un rucsăcel pe care-l răsucise cu totul în jurul unui pachet pe care părea să-l aibă înăuntru,

iar ochii lui cercetau muzeul cu atenție, ca să se asigure că nu atrage atenția nimănui.

Atunci când a fost sigur că toți ceilalți sunt ocupați, băiatul și-a acoperit nasul și gura cu masca lui de Spiderman, a mai privit o dată peste umăr și a pornit după cele două fetițe. În colțul întunecos de dincolo de burta dinozaurului a zărit o ușiță scundă, ascunsă în umbră. Ușița era întredeschisă, așa că băiatul a împins-o cu grijă, cu un singur deget, ca și cum s-ar fi temut de ea, și s-a strecurat înăuntru.

În spatele ușii misterioase a descoperit un coridor straniu,

care părea să ducă spre o altă lume. Nasul i s-a înfundat pe loc, iar băiatul a tras de mască, îndepărtând-o puțin de față, a tras aer pe gură, apoi a dat drumul la loc măștii.

— Unde sunteți? a șoptit, încercând să zărească ceva prin întuneric.

— Aici, s-a auzit glasul Danei la numai câțiva pași de el. Am găsit ceva.

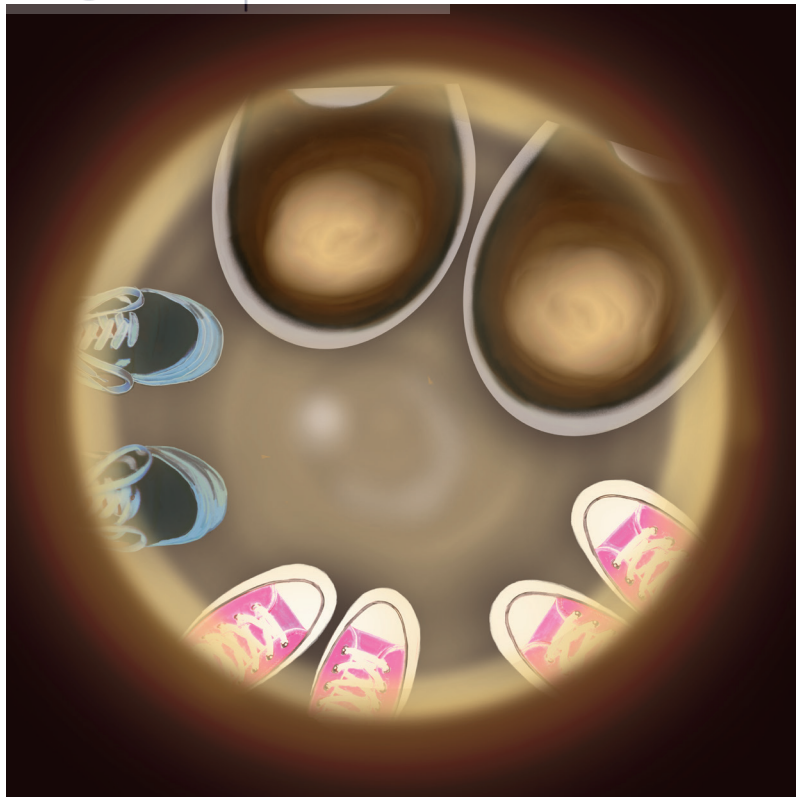
— Ați găsit ceva? Parcă venisem aici după o scară, ca să ajungem la galeria de sus. Scara ați găsit-o?

— Am găsit ceva viu! a răspuns Dana, și glasul ei a părut să stârneasă umbre și șoapte străine pe coridorul tainic. Cătă, unde ai dispărut? a continuat ea, pentru că băiatul amuțise.

Ștefi a fost cea dintâi care și-a luat inima în dinți și a aprins lanterna telefonului. Nu a îndrăznit totuși să o îndrepte în față, ci a lăsat-o înspre podea. Picioarele copiilor se aflau acum într-un cerc de lumină, iar Cătălin, căruia toată clasa îi spunea Cătă, a observat că Dana și Ștefi aveau adidași la fel, roz cu Elsa. A pufnit disprețuitor, îl plictiseau peste măsură apucăturile acestea ale fetelor de a se îmbrăca și încălța la fel, dar din cauza nasului înfundat, din pufnitură a dat într-o serie de strănuturi.

— E praful aici, a spus el, încercând să se dezvinovățească.

Dar fetele nu-l mai ascultau. Priveau cu ochii măriți de spaimă la marginea cercului de lumină de pe podea. Ștefi a apucat mâna Danei și a strâns-o cu putere. Dana și-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt, scărpinându-și bubițele

de pe gât. Cătă a deschis larg gura în spatele măștii, trăgând adânc aer în piept. Față în față cu adidașii roz ai fetelor se iveau din întuneric niște picioare de uriaș.

— Un dinozaur viu! a șoptit Dana. Am găsit un dinozaur viu!

— Fă ceva, l-a rugat Ștefi pe Cătă, apucându-l și pe el de mână.

Luat prin surprindere, pentru că masca la care nu renunța nici măcar în timpul orelor îi ținea pe ceilalți copii departe de el, iar băiatul nu era obișnuit să fie atins, Cătă a aprins lanterna propriului său telefon și a ridicat-o drept în sus, către locul unde se aștepta să fie chipul fioros al dinozaurului. Preț de o secundă, fascicolul de lumină a poposit pe un perete obișnuit, vopsit odată alb, acum cam murdar.

Nu era nimic acolo, ca și cum picioarele de uriaș ar fi existat singure pe lume.

Băiatul a coborât încet lanterna, luminând pe rând alte bucăți de perete.

Atunci când a ajuns la înălțimea lor, din întuneric a ieșit la iveală un chip pistruiat, cam urecheat și cu ochii mari, negri, cu un smoc de păr în creștet și un rucsac în spate. Un copil aproape obișnuit, dacă nu ar fi fost picioarele neașteptat de mari.

— Bună! a spus necunoscutul.

Cei trei prieteni au schimbat între ei priviri, încercând să înțeleagă dacă toți văd același lucru.

— Eu sunt Alergino, a continuat arătarea.

— Bună, Alergino, a răspuns Dana, care mereu lua inițiativa. Eu sunt Dana, iar ei sunt cei mai buni prieteni ai mei, Ștefi și Cătă.

O nouă bubiță mică și roșie i-a apărut chiar atunci, brusc, pe obrazul stâng. Cătă a strănutat de trei ori la rând, apoi l-a privit pe Alergino cu încruntare drept în ochi, pregătit să-i spună vreo două dacă l-ar fi văzut râzând. Copiii râdeau

adesea atunci când el începea să strănute, iar asta îl făcea să se simtă trist, furios și singur, toate trei amestecate.

— Iar ai gustat unt de arahide, a zâmbit Alergino, arătând spre bubița cea nouă a fetei. Iar tu, a continuat el, întorcându-se către băiat, ar trebui să scoți inhalatorul și să iei un puf, pentru că aici este, într-adevăr, foarte mult praf.

— L-am mirosit, nu l-am gustat, s-a apărut Dana. Îmi place cum miroase. Ce faci aici?

— Am venit să vă scot din belele. Am așa, ca un fel de simț special care mă atrage în locurile unde copiii alergici sunt pe punctul de a avea probleme.

— Ca un fel de superputere? a întrebat Ștefi, care încerca să priceapă ce se petrece. Ești un soi de supererou?

Speriată de propria ei îndrăzneală, fetița și-a lăsat repede bărbia în piept, iar pletele ei scurte i-au năvălit peste obraji, acoperindu-i cu totul și intrându-i în ochi.

— Un supererou, asta sunt, a zâmbit din nou Alergino.

— Dar noi suntem bine, l-a asigurat Cătă, care se liniștise acum în privința acestui personaj ciudat și nu mai voia decât să scape de el, ca să-și poată continua misiunea. Du-te și ajută-i pe alții!

— Nu sunteți chiar așa de bine cum credeți. Sunteți pe punctul de a intra într-o belea, simțul meu nu mă înșală.

Fetițele s-au privit panicate. Nu putea ști! Cătă a strâns mai tare sub braț rucsăcelul lui înfășurat în jurul a ceva ce părea un pachet. Nu avea de unde să știe, era imposibil! Cine ar fi putut să-i deconspire?